

När vi gick av tåget i "Thrillesas", snöade det och i skymningen lyste marken alldeles vit och i belysningen från stationshuset såg jag en häst stående spänd framför en vagn med en nersnöad filt över sig och en man med skärmmössa och överrock närmade sig oss.

Han såg skarpt på mig, hade pipa i mun, som jag tyckte var sned och han talade lite hest ur mungipan, sen knackade han ur pipan mot klacken, innan han tog av sig vanten och tog mamma och mig i hand. Hårt, han hade en grov varm hand, men lät glad när han hälsade.

Mamma riktigt granskade honom uppifrån och ner och sa till mig:

- He is your uncle David.

Det var han som stannat hemma i Skaraberg, hemmasonen, som aldrig reste ut eller ville se sig om i världen, som mamma brukade säga. Han vände ryggen till och fick hjälp av en karl att lyfta kofferten, symaskinsskåpet och min röda kärra upp på vagnsflaket, medan hästen stod still och sneglade på oss genom pannhåret och de surrade fast alltihop med rep, som de kastade över lasset och sen band fast i krokar under flaket.

Mamma talade inte den svenska jag var van att höra. R:en föll ibland ner i halsen.

Fast hon var glad så förstod jag inte vad hon och David tyckte om varann.

Hon var så bestämd mot honom, när hon sa, att han skulle borsta snön av vagnssitsen
- ordentligt!

De hjälptes åt att ta filten av hästen och att skaka ur snön.

Sen böjde han sig mot mig och pekade på hästen och sa "Munter" och jag sa efter och han nickade och tyckte nog, att jag sagt namnet tydligt och bra och jag upprepade namnet, tog av mig vanten medan jag klappade Munter på bringan, som var varm och våt och luktade gott och han sänkte huvudet, fnös och sneglade på mig med ögat genom pannluggen.

- Happy, sa mamma, att hästen hette på engelska, och David lyfte upp mig på vagnen och jag fick sitta bredvid honom på kuskbocken. Mamma satt ytterst.

Han lyfte piskan ur en holk fäst framtill på vagnen och klatschade Munter över rumpan och så smackade han och Munter drog i gång vagnen som knarrade.

- Gjorde det ont? frågade jag mamma.

- Nej, det känns bara lite, bara så mycket att hästen förstår, vad David vill.

Vi satt högt och såg ner över Munter som sprang ledigt och jämnt och David styrde honom med tömmarna ut från stationsplan, som var full av spår i snön från vagnar

och hover, men där fanns inga breda spår efter bilar. Vi mötte heller inga ute på stora landsvägen.

- Nej, bilar finns här inte många, sa mamma när jag frågade.

Munter skumpade framför oss med baken guppande och med svansen svängande fram och åter, medan snön smalt och rann av honom och vagnshjulen rullade och hördes knastra i gruset under snötäcket.

Mamma och jag satt skyddade för snön med filter och skaka i vagnens rörelser på den ojämna vägen. Vi for längs en å, som mamma sa rann ur en sjö högt upp och långt bort, där hon badat som barn och som flöt ut i det hav vi kommit från.

Det drog kallt i farten men allt var nu i behåll.

Kofferten, symaskinen och min röda plåtvagn stod utan att skaka bakom oss, fästa i vagnssidorna med rep och mamma såg ut att berätta för David hur orolig natten varit.

Han nickade och svarade med enstaka ord, som jag inte förstod, och han såg ibland på mig som ville han säga något och jag hade gärna velat fråga om Munter – men det blev bara våra ögon som talade, för mamma hade så mycket att säga, och det sa hon på svenska med betoningar och ljud som inte riktigt liknade dom hon hade i Amerika, när hon talat med pappa.

Vägen följde ån längs låga berg och månen sken i snön över vägkanter, gården och höjder och det lyste svagt ur husen, som var röda eller grå och det luktade starkt när vi passerade och mamma sa, att lukten kom från kor och grisar.

- Hästar luktar inte lika illa, la hon till och det tyckte jag också som stått intill Munter och känt hans lukt.

Vi for förbi en kyrka på ett berg och över en bro. Sen slutade Munter springa, för dalen tog slut, det blev uppförbacke och tungt att dra, och David använde inte heller piskan,

När vi kom fram, ville jag se, hur han lossade Munter från vagnen och lyfte bort det som såg ut som en ram och satt runt halsen och andra remmar som band ihop Munter med vagnen och som jag inte nånsin sett i Glencoe och inte kunde namn på.

Men hur skulle jag få veta något?

Jag hade de svenska orden vem och vad att fråga med, men jag förstod ju inte vad man skulle svara. Var jag en liten en som skulle bli stående och fråga, för mamma kunde inte vara med mig överallt?

En lykta spred ljus där vägen tog slut. Vi var framme vid stugan under berget, Skaraberg, som jag hört så mycket om och det lyste ur fönstren.

- Där står din morfar och där är mitt hem, sa mamma och svalde, för egentligen ville hon gråta och jag undrade.

Kanske för att hon kom ensam med mig och utan pappa?

Men hon sa inget, utan höll mig framför sig för att visa upp mig i lyktskenet och i ljusen från fönstren och jag tog av mig skärmmössan och bockade för morfar.

Han hade hatt på, svart kavaj och vanliga skor, inte träskor, som mamma berättat, sådana som han själv gjorde och sålde till andra i trakten. Han såg allvarsam ut med stora nerhängande mustascher. Han tog oss i hand och hans hand var mjukare än Davids - och som jag förstod, sa han, att vi var väntade och han sa också "very welcome home".

*